

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΙ Η ΕΠΙΣΗΜΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ

Το Α. Γ. Κρασανώη
Πρόϊκταμένου και Προέδρου
Υπαλλήλων Υπουργείου Πολιτισμού

Ο κος Κρασανώης έχει απολαφθεί πολύ μέ θέματα που άφορούν στην Έλληνική Γλώσσα και παρουσιάζει συνεχώς τις σκέψεις του σε βιβλία του και κυρίως στο Διαδίκτυο. Στο παρόν τεύχος δημοσιεύουμε το δεύτερο μέρος του κειμένου του όπου επιχειρηματολογεί για τó αν ή Έλληνική γλώσσα μπορεί νά γίνει ή επίσημη της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Β ΜΕΡΟΣ

1. Η ΠΡΟΣΦΟΡΑ ΣΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΑΣ ΚΑΙ ΓΡΑΦΗΣ

1. Η Έλληνική γλώσσα και ή Έλληνική γραφή δέν είναι μόνο από τις παλιότερες του κόσμου και της Ειρώπης, όπως μαρτυρούν τά γραπτά τους μνημεία, αλλά είναι και ή γλώσσα και ή γραφή της έκφρασης του ανθρώπινου πνεύματος στις πρώτες μεγάλες στιγμές της δημιουργίας του.

2. Τó Έλληνικό αλφάβητο είναι κεφαλαϊώδους σημασίας για την παρκόσμια γραφή και πολιτισμό, όχι μόνο γιατί χρησιμοποιεσε στο νά καταγράψα την πιο καλλιερημένη και φιλοσοφημένη σκέψη του αρχαίου κόσμου, που σήμερα μάς καθοδηγεί, όπως πάλι ακοστά παρατηρεί ή γλωσσολόγος Charles Hignouet, αλλά και γιατί πάνω σ' αυτό σηρίζεται όχι μόνο ή νέα Έλληνική γραφή, αλλά και μία σειρά άλλων γραφών, όπως οι γραφές μέ

λατινικούς χαρακτήρες (αγγλική, ιταλική, γαλλική, γερμανική κ.ά.), οι αλφαιές γραφές (βουλγαρική, ρωσική κ.ά.) και άλλες, όπως θα δοθε με πύ κάτω, όχι τó μεγαλύτερο ποσοστό των σημερινών γραφών.

3. Η Έλληνική γλώσσα είναι κεφαλαϊώδους σημασίας για την παρκόσμια γλώσσα και πολιτισμό, όχι μόνο γιατί χρησιμοποιεσε νά εκφράσει την πιο καλλιερημένη και φιλοσοφημένη σκέψη του αρχαίου κόσμου, αλλά και γιατί πάνω της σηρίζεται όχι μόνο ή νέα Έλληνική γλώσσα, αλλά και μία σειρά άλλων, όπως ή λατινική και οι καλοϊμένες λατινογενείς γλώσσες (ιταλική, αγγλική, γαλλική κ.ά.). Δέν υπάρχει γλώσσα σήμερα που νά μίν έχει Έλληνικές λέξεις και γι' αυτό και δικαίως πολλοί τή θεωρούν ως τή μητρική γλώσσα των άλλων. Μεταφράζοντας οι άλλοι λαοί τά άρχαία Έλληνικά επίσημονικά, λογοτεχνικά κ.τ.λ. συγγράμματα μετέφεραν στις γλώσσες τους έκτός από τó

Ελληνικό πνεύμα και πάρα πολλές Ελληνικές λέξεις. Αμέτρητες είναι οι διεθνείς Ελληνικές λέξεις. Η διεθνής αγγλική γλώσσα, γιά παράδειγμα, χρησιμοποιεί σήμερα πάνω από 50.000 λέξεις, όπως επάγγελται, Ελληνικής καταγωγής, όπως οι: Εύρωπη - Europe, αλφάβητο - alphabet, Γραμματική - Grammar, σύλλαβη - syllabus, γράμμα - grammar, δίφθογγοι - diphthongs, Άγγελος - Angel, Βίβλος - Bible, Βιβλιογραφία - Bibliography, Κύβος - Cube, Διάλογος - Dialogue, Έθνος - Ethnic, Φαντασία - Fantasy, Γεωγραφία - Geography, Ιστορία - History, Είδωλο - Idol, Χιλιόμετρο - Kilometer κτλ.

4. Η Ελληνική γλώσσα και η Ελληνική γραφή είναι αυτές που γέννησαν και ανέπτυξαν τις επιστήμες και τις τέχνες. Ανακαλύπτοντας οι Έλληνες πρώτοι το από, όμως τέλει Ελληνικό σύστημα γραφής, όπως θα δοίμε πιο κάτω, επομένως έχοντας την δυνατότητα όχι μόνο να αποκαμειώνουν άνετα την έμπειρία τους, αλλά και να την μελετούν στην συνέχεια, πήρασαν πρώτα σκά χρήματα, στις τέχνες και στις επιστήμες: Όμηρος, Ησίοδος, Ηρόδοτος, Θουκυδίδης, Ηρόφιτος, Δημόκριτος, Πλάτωνας, Αριστοτέλης, Αισχύλος, Σοφοκλής, Εύριπίδης... Τα πρώτα κείμενα Μαθηματικών, Φυσικής, Αστρονομίας, Νομικής, Ιατρικής, Ιστορίας, Παισιολογίας κ.τ.λ. γράφτηκαν στην Ελληνική γλώσσα και γραφή. Τα πρώτα θεατρικά έργα, καθώς και τα βυζαντινά λογοτεχνικά έργα έχουν γραφτεί στην Ελληνική γλώσσα.

5. Η Ελληνική γλώσσα και Ελληνική γραφή έγιναν διεθνείς πρώτες επί Μεγάλου Αλεξάνδρου και Έλληνιστικών χρόνων. Επίσης ήταν διεθνείς και επί Ρωμαϊκής και Βυζαντινής αυτοκρατορίας, ενώ πολλοί Ρωμαίοι έρχονταν στην Αθήνα γιά να μάθουν Ελληνικά.

6. Η Ελληνική γλώσσα και Ελληνική γραφή είναι αυτές με τις οποίες γράφτηκαν και δια-

δόθηκαν οι μεγαλύτερες θρησκείες του κόσμου. Δηλαδή αυτή των θεών του Όλύμπου και η Χριστιανική (της Καινής Διαθήκης). Κάποιοι Απόστολοι και Εύαγγελιστές: Παύλος, Ιωάννης, Λουκάς... όπως και πολλοί άλλοι Έβραίοι είχαν Ελληνική μόρφωση και ήταν γνώστες της Ελληνικής γλώσσας και γραφής και γι' αυτό έγραψαν τὰ Εύαγγελια κατ' εὐθείαν στην Ελληνική με σκοπό να γίνουν γνωστά σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Επίσης ἡ Παλαιὰ Διαθήκη έγινε γνωστή στον κόσμο μετά ἀπὸ τὴν μετάφρασή της πὸν Έβδομῶντονε στην Ελληνική.

7. Η Ελληνική γλώσσα και Ελληνική γραφή ἄναι αυτές πὸ βοήθησαν στην αυτοκρατορογραφία πολλῶν ἀρχαίων γραφῶν. Αὐτὸ έγινε, ἐπειδὴ ἐπὶ Μεγάλου Αλεξάνδρου και ἔξης ἡ Ελληνική γλώσσα και ἡ Ελληνική γραφή ἦταν διεθνείς και ποὺλλές πανακείες τότε ἔχαν γραφεί διγλώσσα, όπως π.χ. ἡ στήλη τῆς Ροζέτας με Ελληνικά και αἰγυπτιακά, ἡ ἐπιγραφή Ράμποδ στὸ Αλερ με Ελληνικά, σαρμακά και ἀραβικά, ἡ ἐπιγραφή Ἀρζάν στὸ Ἀουράν με Ελληνικά και Ἀραβικά.

ΤΙ ΕΧΟΥΝ ΠΕΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

1) Ο Κικέρων εἶπε πὸς ἂν μάθουσαν οἱ θεοὶ θὰ χρησιμοποιούσαν τὴν Ελληνική Γλώσσα, 2) Ο Γερμανὸς Γκαίτε εἶπε ὅτι ἀκούσε τὸ Εύαγγελιο σὲ διάφορες γλώσσες, ὅμως, ὅταν τὸ ἀκούσε στην Ελληνική τοῦ φάνηκε πὸς παρουσιάζουμε τὸ φεγγάρι στον ἑαυτορο οὐρανὸ.

3) Ὁ Γάλλος Ἀκαδημαϊκὸς και ποιητῆς Claude Fauziel (Κλαύδιος Φαυριέλ, 1772-1844) εἶπε ὅτι ἡ Ελληνική γλώσσα σαρμεντρώνει τὸν πλοῦτο και τὴν ὁμοιογένεια τῆς Γερμανικής, τὴν σαφήνεια τῆς Γαλλικής, τὴν λεγερὰδα τῆς Ἰσπανικής και τὴν μουσικότητα τῆς Ἰταλικῆς.

4) Ἡ διάσημη τριτλή Ἀμερικανίδα συγγραφέας Ἴλεν Κέλλερ παρουσίασε τὴν, μέσω τῆς Ελληνικής Γλώσσας, τελειότητα τῆς

επιφάνειας της ανθρώπινης σκέψης με το καλύτερο των μουσικών οργάνων, το βιολί.

5) Η Γαλλίδα συγγραφέας και διανοημάχος Marguerite Yourcenar είπε: 'Αγάπησα αυτή την γλώσσα, την ελληνική, για την εδραστή πλαστικότητα της, που ή κάθε της λέξη πιστοποιεί την άμεση και διαφορετική επαφή της με τις αλήθειες και γιατί, ότι έχει λεχθεί και από τον άνθρωπο, έχει ως επί το πλείστον λεχθεί σ' αυτή την γλώσσα.

6) Ο ποιητής και διανοημάχος Βρετανός είπε: Όταν πεθάνω και πάω στους ούρανοις θα μιλήσω στους άγγελους Ελληνικά, γιατί αυτοί δε γνωρίζουν άλλη γλώσσα από την γλώσσα της μουσικής.

7) Ο Γερμανός ποιητής, ιστορικός και φιλόσοφος Schiller είπε: Καταραμύνη Έλληνα, τα βήθηες όλα, φιλοσοφία, γεωμετρία, φυσική, αστρονομία, τίποτε δεν άφηρες για μός.

Κατόπιν όλων αυτών, η ελληνική γλώσσα και η ελληνική γραφή πρέπει να τήχουν της παγκόσμιας προσοχής και προσοσίας.

2. ΠΑΤΗ Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΔΙΕΘΝΗΣ ΚΑΙ ΕΠΙΣΗΜΗ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΑΪΚΗΣ ΕΝΩΣΙΔΕ

α. Η ελληνική γλώσσα μαθαίνεται εύκολα.

Λένε κάποιοι ότι η ελληνική γλώσσα είναι πάρα πολύ δύσκολη, επειδή:

1) Έχει δύσκολη γραφή. Ο μαθητής πρέπει να απομνημονεύσει ποιές λέξεις γράφονται με -ο- και ποιές με -ω-, ποιές με -ε- και ποιές με -αι-, ποιές με -η- και ποιές με -ι- η -υ-... άρα απαιτείται πολύς χρόνος εκμάθησης.

2) Έχει πάρα πολλές και πολυσύλλαβες λέξεις και έτσι ο μαθητής χρειάζεται πάρα πολύ χρόνο γιά να τις μάθει σε προφορά, τονισμό κ.τ.λ.

3) Έχει δύσκολη κλίση και πάρα πολλές κατάληξεις.

Ώστόσο όλα αυτά είναι λάθος, γιατί:

α) Πράγματι η ελληνική γραφή έχει πάρα πολλά όμοια γράμματα, τα ο και α, η και ι, και έτσι φαίνεται δύσκολη, όμως αν σου μάθει κάποιος «τό κ.ά.πο» (τόν τρόπο, τοίς κανόνις), όπως είδαμε πιο πριν, η ελληνική γραφή μαθαίνεται μόλις σε 30 λεπτά!

β) Η αρχαία ελληνική και η λατινική γλώσσα έγιναν διεθνείς άνετα και χωρίς φροντιστήρια ξένων γλωσσών, επειδή ήταν εύκολες. Αντίθετα σήμερα και π.χ. στην Ελλάδα, ενώ υπάρχουν πάρα πολλά φροντιστήρια γιά την εκμάθηση της αγγλικής ή της γαλλικής ή της γερμανικής κ.ά., πολύ μικρό ποσοστό Έλλήνων, όμως, τολμά να καταρθίσει να μιλήσει άνετα και όπως πρέπει τίς έν λόγω γλώσσας. Οι γλώσσες αυτές στοίς Έλληνες μαθητές σε σύγκριση με την ελληνική και τη λατινική, φαίνονται ως λαβύρινθος, όπου, αν δεν είναι απόλυτα άνεργαίο να μάθουν μία από αυτές τίς γλώσσες, συχνά έρωταλείπουν την εκμάθησή τους.

γ) Πράγματι η ελληνική γλώσσα έχει πάρα πολλές λέξεις, άμείρητες. Ώστόσο, επειδή οι λέξεις της ελληνικής γλώσσας σχηματίζονται με την καλούμενη παραγωγή και σύνθεση και συνήμα αποσπώνται από ουσιαστικά στοιχεία (θήμα, κατάληξη κ.τ.λ.), όπου τό θήμα κάθε λέξης είναι τμήμα άλλης λέξης (ή φθόγγου που είναι κοινού σε πάρα πολλές άλλες), π.χ., γράφ-ω > σύν-γραφή > συγγραφή, γράφο > γράφ-μα > γράμμα, γράμμα > γραμματικός, οι ελληνικές λέξεις έχουν συνάρεια μεταξύ τους και δε τόντου είναι εύκολες και στην απομνημόνευση, χρήση και κατανόησή τους. Τα ουσιαστικά τους στοιχεία μός δίνουν να καταλάβουμε τί έννοσιέν. Αντίθετα, επειδή οι λέξεις π.χ. στην κινέζικη γλώσσα (όπου άνά-μοια ελληνικής και κινέζικης είναι οι άλλες)

δέν αποτελούνται από συστατικά στοιχεία, αλλά είναι απόλυτα κάποια τεχνητά συνδυασμοί φθόγγων που τούς αποδόθηκε μία έννοια, είναι δύσκολες και στην απομνημόνευση και στην κατανόησή τους. Μάλιστα, επειδή οι ξένες λέξεις είναι και λίγες σε αριθμό, γιὰ να καλύψουν τις ανάγκες της διακρίσεως έχουν αποκτηθεί πολλές έννοιες, πολλές τῶν ὁποίων είναι ἐπιπέδως ἀρχαίες μεταξύ τους, πρβλ. π.χ. τὴν κινεζικὴ λέξη οἱ = γνωρίζω, εἶμαι, ἰσχύς, κόσμος, ὄρος, ἀήρην, θέτω, ἀγαπᾶ, βέλτω, φροντίζω, περπατῶ, σπῆτι κ.τ.λ., στὴν ἀγγλική: «good = καλός, οὐδὲ, οὐδὲν, οὐδὲ, καλή, ἡξ, ἔξ, ἴσιν, καλό, οὐδὲ, ἴσιν, καὶ ὡς ἐκ τούτου οἱ λέξεις αὐτές είναι δύσκολες στὴν απομνημόνευση, στὴν χρῆση, στὴν κατανόηση καὶ στὴν ἐπιμέθεσή τους.

δ) Πράγματι ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα ἔχει δύσκολη κλίση σὲ σχέση πρὸς κάποιες ἄλλες. Ὡστόσο αὐτὴν τὴν δυσκολία τὴν ἀντιμετωπίζουν καὶ μάλιστα σὲ μεγαλύτερο βαθμὸ οἱ ἄλλες γλώσσες στὴν σύνταξη, δηλαδή σὸτὸ νὰ μάθει ὁ μαθητὴς τὸ πῶς θὰ πρέπει νὰ τοποθετηθεῖ τὶς λέξεις μίαι στὴν πρόταση, γιὰ νὰ βγεῖ τὸ νόημα ποὺ ἀπαιτεῖται. Καὶ αὐτὸ, ἀφοῦ ὅταν μία λέξη δὲν κλίνεται, ἔχει γενεὴ ἑννοια καὶ ἡ ἑννοια αὐτὴ ξεχωρίζεται μὲ τὸ νὰ τὴν ποῦμε μαζί μὲ μιὰ ἄλλη λέξη, πρβλ. π.χ. στὴν ἀγγλική: I love ἐπιθετικῆ + λέξη = ῥημα = ἑλληνικὰ ἀγαπᾶ-ω, the love (ἄρθρο + λέξη = οὐσιαστικὸ = ἑλληνικὰ ἀγάπ-η), of love, (ἡ λέξη of σὲν ἄλλη λέξη = γενεὴ) = ἑλληνικὰ ἀγάπ-ης.

Σαφῶς, οἱ γλώσσες ποὺ δὲν ἔχουν καταλήξεις, ὅπως ἡ κινεζικὴ ἢ ἔχουν ἐλάχιστες, ὅπως ἡ ἀγγλικὴ, ἔχουν ἀναλογικὰ καὶ δύσκολη σύνταξη. Καὶ αὐτὸ, ἐπειδὴ αὐτὸ ποὺ κάνει (θέλει νὰ μᾶς δώσει νὰ ἐννοήσουμε) ἡ ἑλληνικὴ γλῶσσα μὲ τὶς καταλήξεις καὶ τὴν κλίση, τὸ κάνουν οἱ ἄλλες γλώσσες μὲ τὴν σύνταξη. Καὶ εἶναι προτιμότερο νὰ ἔχουμε δύσκολη κλίση παρὰ νὰ ἔχουμε

δύσκολη σύνταξη, γιὰτὶ ἡ μὲν κλίση μαθαίνεται εὐκόλα (μαθαίνεις πῶς κλίνεται μία λέξη ἀπὸ κάθε εἶδος λέξεων καὶ κάνεις τὸ ἴδιο γιὰ τὶς ὑπόλοιπες), ἐνῶ ἡ σύνταξη ἔχει, ἐπειδὴ βαρὺ ἐπάγχειν πολλὰ σχήματα λόγου σὲ ὅποια εἰσχωρεῖ καὶ ἡ προσωπικὴ τεχνικὴ καὶ δὲν εἶναι εὐκόλη ἡ ὑπόδειξη τοῦ παραδείγματος, ἐνῶ ἐπάγχειν καὶ οἱ ἰδιωματικοὶ κ.δ.

Μόλις ἀρχίσουν νὰ μελετοῦν οἱ Ἕλληνες τὴν ἀγγλικὴ γλῶσσα, νομίζουν ὅτι ἡ γλῶσσα αὐτὴ εἶναι ἡ εὐκολότερὴ τοῦ κόσμου, ἐπειδὴ βαρὺ οἱ λέξεις (σὲ σχέση μὲ τὴν ἑλληνικὴ) εἶναι λιγότερες καὶ μὲ εὐκολότερη (λιγότερη) κλίση καὶ ἔτσι πιστεύουν ὅτι σὲ λίγο καιρὸ θὰ μάθουν τέλεια τὴν γλῶσσα αὐτὴν. Ὡστόσο ἀργότερα διαπιστώνουν ὅτι ἡ γλῶσσα αὐτὴ εἶναι πάρα πολὺ δύσκολη στὴν ἐπιμέθεσή της, λόγῳ τοῦ ὅτι ἀπαιτεῖται πάρα πολλὴ πῆρα στὴν σύνταξη τῶν προτάσεων, γιὰ νὰ μάθουν νὰ χωρίζονται σωστὰ τὶς προθέσεις, ἐπιρρήματα κ.τ.λ. τῆς γλῶσσας αὐτῆς, τοῖς ἰδιωματικοῖς κ.τ.λ.

Ἐπιπλέον, ἡ κλίση τῶν λέξεων ἔχει ἕνα προτέρημα. Κάνει τὴν σύνταξη τῶν προτάσεων πρὸ εὐκόλη καὶ πρὸ κατανητὴ στὸν ἀκροατὴ. Ὑποθετιζομε ὅτι οἱ πρόσεις φερόνται μὲ συγκεκριμένα σίνολα λέξεων (τὰ καλούμενα: ἴσοειμένο, ῥημα, ἀντικείμενο κ.τ.λ.), τὰ ὅποια ἔχουν στὴν ἑλληνικὴ τὸ κάθε ἕνα τὴν δική του πῆση ἢ πρόσωπο. Τὸ ἴσοειμένο π.χ. εἶναι σὲ πῆση ὀνομαστικῆ, τὸ ἀντικείμενο σινήθως σὲ πῆση αἰτιατικῆ κ.τ.λ. Καὶ ἐπειδὴ οἱ πῆσεις τῶν ἑλληνικῶν λέξεων φανεράνουν τὸ τί εἶδος συντακτικὸ σίνολο ἔχουμε, καὶ ἀνάμεσα νὰ πῆς τὰ συντακτικὰ σίνολα μίαι πρόσεως στὴν ἑλληνικὴ γλῶσσα βγαίνει νόημα, πρβλ. π.χ.: Ἐγὼ + ἀγαπᾶ + τὴν) Μαρία + δυὸ χρόνια = Ἄγαπᾶ + (ἐγὼ) + τὴν) Μαρία + δυὸ χρόνια, = Ἐγὼ + τὴν Μαρία + δυὸ χρόνια + ἀγαπᾶ = Δυὸ χρόνια + ἀγαπᾶ... Καὶ ποὺ δὲν μπορεῖ

νά γίνει στις γλώσσες που έχουν άδλιτες λέξεις.

δ) Όταν γνωρίσουμε τις άλλες γλώσσες και γραφές, τότε θα δούμε πόσο πιο εύκολο είναι ή ελληνική γλώσσα και γραφή από τις άλλες.

β. Η ελληνική γλώσσα έχει εύκολη και απεριόριστη ικανότητα παραγωγής λέξεων.

Παρατηρώντας το λεξιλόγιο της ελληνικής γλώσσας βλέπουμε ότι σ' αυτό δεν υπάρχει ένας συγκεκριμένος αριθμός λέξεων, με τις οποίες διαφεύξαμε, αλλά λέξεις που δημιουργούνται από θέματα (θέμα = ο κοινός συνδυασμός φθόγγων σε μία ομάδα λέξεων) προσθέτοντας σ' αυτά μία κατάληξη ανάλογη με το τί μέρος του λόγου ή τύπος είναι εκείνο που θέλουμε να διαφράσουμε, όπως π.χ. θέμα γραφ- και λέξεις: γραφ-α, γραφ-άς, γραφ-ή, γραφ-είο... Όμοιας, οι σύνθετες δημιουργούνται με την ένωση δυο ή περισσότερων θεμάτων σ' ένα κατάληξη ανάλογη με το τί μέρος του λόγου ή τύπος είναι εκείνο που θέλουμε να διαφράσουμε, π.χ. σύν-γραφ-ή > συγγραφή, σύν-γραφ-α, διά-γραφα, εξ-άτ-ασούεται.

Αντίθετα παρατηρώντας το λεξιλόγιο της κινέζικης γλώσσας (όπως είπαμε μεταξύ ελληνικής και κινέζικης γλώσσας βρίσκονται όλες οι άλλες γλώσσες) βλέπουμε ότι σ' αυτό υπάρχουν όλες οι 328 από τις 360 και άδλιτες μονοσύλλαβες λέξεις βιάει όπως οι ελληνικές άδλιτες λέξεις: μέ, σέ, επί, σόν, διά, μετά, από τις οποίες με κατάλληλη σύνθεση προκύπτουν οι υπόλοιπες, π.χ. τις πιο κάτω κινέζικες λέξεις: «πέ» = κίπυλλο, «τόμ» = χρυσός, «πέ» = χρυσό κίπυλλο, «τόβου» = μέρα, «νί τούου» = καμήλα, «σιμ-σσιέ» = το άρωμα (το άρωματόνιο), «σέν» = ο θεός, «σί-λά» = ή Ελλάδα, «τσόν-κούου» = ή Κίνα, «μύ-κό» = ή Αμερική.

Στην αγγλική ισχύει το ίδιο φαινόμενο, π.χ. I go, go on, go up... I love, you

love, the love, of love..., όμως στη γλώσσα αυτή υπάρχουν και κάποιες λέξεις που παράγονται ή κλίνονται με κατάληξεις, π.χ.: Lovely, loveless, lovelies...

Και επειδή στις άλλες γλώσσες, λίγο ή πολύ, οι λέξεις δεν έχουν συστηματικά στοιχεία, οι λέξεις είναι συνήθως άτιμοσύλλαβες και χωρίς μεγάλη παραγωγική ικανότητα, ενώ αντίθετα ή ελληνική γλώσσα σε σχέση προς τις άλλες έχει και πανεύκολη και απεριόριστη παραγωγική ικανότητα λέξεων.

Αυτά είναι και ο λόγος για τον οποίο:

α) Η ελληνική γλώσσα έχει το πλουσιότερο λεξιλόγιο από όλες τις άλλες.

β) Οι άλλες γλώσσες δανείζονται λέξεις από άλλες γλώσσες (συνήθως από την ελληνική και λατινική) ή φτιάχνουν λέξεις με ελληνικά και λατινικά συστηματικά στοιχεία λέξεων, όπως π.χ. οι: τηλέφωνο - telephone (τηλέ + φων-ή), πρωτοτυπία - prototype (πρώτος + τύπος), phototype...

γ. Η ελληνική γλώσσα έχει σαφήνεια.

Επειδή οι λέξεις της ελληνικής γλώσσας αποτελούνται από συγκεκριμένα συστηματικά στοιχεία (ρίζα ή θέμα + κατάληξη κ.τ.λ.) και συνάμα το καθένα από αυτά διαφράζει με λογική αρθρότητα κάτι το συγκεκριμένο για το σημασιόμενο (το πρόθεμα ε- διαφράζει πράξη παρελθόντος, οι κατάληξεις διαφράζουν το μέρος του λόγου ή τον τύπο του σημασιόμενου, δηλαδή αν το σημασιόμενο είναι ενήγρια ή πάθηση, οδυσιαστικό ή επίθετο, άρσενικό ή θηλυκό κ.τ.λ.). Γι' αυτό και: Α) Οι ελληνικές λέξεις είναι και διαφραστικές και άπλοτα σαφείς στην έννοιά τους και εύκολες στην κατανόηση - διαφρασή τους. Το νόημά τους βγαίνει κάθοντας απλά ως ανάλογη στα συστηματικά τους στοιχεία, π.χ.: λόν-α, έ-λα-α, γραφ-α, γραφέ-ας, γραφι-ός, γραφ-ική...

Παράβαλε επιπλέον π.χ. ότι κάθε «ρήμα» της ελληνικής γλώσσας εκτός των άλλων με την κατάληξη του φανερώνει: α) ποιό άκροβασ είναι το υποκείμενο του ως πρόσωπο λόγου (δηλ. αν το υποκείμενο είναι ο όμιλητής ή ο άκροατής ή τρίτος); αγαπά, ένν. έγω = ό όμιλητής = υποκείμενο, αγαπάς ένν. έσύ = ό άκροατής = υποκείμενο, αγαπά, ένν. αυτός-η-ο = ό τρίτος = υποκείμενο, β) τη φωνή (τό άν έχουμε ένέργεια ή πάθηση); αγαπά (τόν Πάνη) = ένέργεια, και αγαπιέμαι (άπό τόν Πάνη) = πάθηση, γ) τόν χρόνο (τό παρόν, τό παρελθόν και τό μέλλον) της ένέργειας ή πάθησης; λόν-ω = ένέργεια, τώρα έλ-ο-α = ένέργεια στο παρελθόν. Κάτι πού για νά γίνει στις άλλες γλώσσες θά πρέπει νά πούμε μαζί και άλλες λέξεις, πρβλ. π.χ.: αγαπά, -άς, -ά = I love, you love, he loves... αγαπιέμαι = I am loving from John.

Β) Υπάρχει ή δυνατότητα στην ελληνική γλώσσα για σχηματισμό πάρα πολλών ρητορικών και συντακτικών σχημάτων λόγου με σκοπό τήν όπως πρέπει έκφραση ή τονισμό τού νοήματος τού λόγου, πρβλ. π.χ.:

_Τό τραίνο οδηγείται άπό τόν Πάργο = παθητική σύνταξη, 'Ο Πάργος οδηγεί τό τραίνο = ενεργητική σύνταξη, 'Ο Πάργος είναι οδηγός τού τραίνου = κατηγορηματική σύνταξη.

_'Ο Πάργος όχι μόνο πήγε, αλλά κτύπησε και τόν Άρη.

_'Ο Πάργος εκτός τού ότι πήγε, κτύπησε και τόν Άρη.

άντι άπό ά: 'Ο Πάργος πήγε και κτύπησε τόν Άρη.

Στήν κινέζικη γλώσσα επειδή οι λέξεις δέν έχουν συστατικά στοιχεία (κατάληξεις κ.τ.λ.), έχουν πολλές έννοιες ή άνήκουν σέ πολλά μέρη τού λόγου (είναι κάτι ως τά θέματα; γραφ-, κάλ-, αγαπ- στην ελληνική) και ή έννοιά τους κανονίζεται;

α) άπό τήν ένταση τού τόνου, π.χ.: κινέζικα: "κιο" (ποιό τονισμένο) = νερό "κιο" (πό άτονα) = άραπώ..., κάτι ως και οι ελληνικές άόλιτες λέξεις; ή, ή.

(Στίς άόλιτες πολυσύλλαβες λέξεις ή έννοια καθορίζεται και άνάλογα άπό τό ποιό σύλλαβή τους τονίζεται, πρβλ. π.χ. και στην ελληνική; πότε - ποτέ).

β) άπό τή θέση πού έχει ή έν λέξη μέσα στην πρόταση (ή άπό τί άλλη λέξη έχει πριν ή μετά άπό αυτήν). Παράβαλε π.χ. στην άγγλική τήν λέξη love, όπου ή λέξη αυτή (ή όποιαδήποτε άλλη), άν ειπωθεί με άκτανυμία γίνεται ρημα; I love = αγαπά, άν ειπωθεί με τό άρθρο «the» γίνεται ούσιαστικό; the love = ή άγάπη, άν ειπωθεί με τήν λέξη «of» γίνεται γενική ούσιαστικό; of love = τής άγάπης κ.τ.λ.

Δηλαδή αυτό πού φανερώνουμε με τίς καταλήξεις, παραγωγικές και κλιτικές, στην ελληνική γλώσσα, τό κάνουμε στις άλλες γλώσσες βάζοντας πριν ή μετά άπό τήν έν λέξη μία άλλη λέξη.

Αυτός είναι και ό λόγος πού:

α) Στην ελληνική γλώσσα άκόμη και άν μλήσουμε μονολεκτικά, γινόμαστε άπόλυτα κατανοητοί ή σαφείς, πρβλ. π.χ.: αγαπ-ώ, αγαπ-η, αγαπ-άς, αγαπ-ά.

β) Στίς άλλες γλώσσες, για νά γίνουμε κατανοητοί ή άπόλυτα σαφείς, θά πρέπει νά μλήσουμε με πλήρεις προτάσεις τού τύπου: Y + P + A ή K, όπου Y = υποκείμενο, P = ρημα, A = άντικείμενο, K = κατηγορούμενο; I love you. He loves me. Mary loves books. The love is good thing.

Περισσότερα για τό θέμα βλέπε στα βιβλία:

A) Τό Μέλλον τής Έλληνικής Γλώσσας, έκδόσεις ΑΡΧΕΤΥΠΟ.

B) Τό ελληνικό σύστημα γραφής, Ά.Γ. Κρασάνκη.

Γ) 'Ιστοσελίδα; www.krassanakis.gr